

РЕШЕНИЕ

№ 5946

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3032** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от А. А. Г. от [населено място] срещу Решение № 1040-09-6 от 07.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ - [населено място] в частта, в която е отхвърлено възражението на А. А. Г. против разпореждане за прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – К., като неоснователно и е потвърдено разпореждане за прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г. в частта на дължима главница в размер на 510.30 лв., 40.88 лв. лихва и 619.04 лв. лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането за прихващане. Сумите се отнасят за периода 01.01.2011г. до 31.05.2011г. С жалбата се иска, съдът да отмени изцяло горното решение в оспорената му част. Жалбоподателят твърди, че същото е незаконосъобразно и неправилно, като счита, че разпореждането за възстановяване на неправилно получена сума за наследствена пенсия не е било връчено по нито един от предвидените в закона начини. Претендира, че цялото задължение по разпореждане за прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г. е погасено по давност, ако се приеме, че е изначално възникнало.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Г.. Поддържа изцяло жалбата и моли съда да отмени в цялост разпореждането на административния орган по подробно изложените в жалбата

аргументи.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ К., редовно уведомен, не се представлява. Представено е писмено становище от процесуалния представител на ответника юрк. М., с което оспорва в цялост жалбата и предлага същата да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение на Директора на ТП на НОИ – К. потвърдено, като правилно и законосъобразно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон. Счита, че разпорежданията са били надлежно връчени на жалбоподателя на основание чл. 110, ал. 4 КСО и към датата на постановяване на разпореждането за прихващане 22.12.2021г. не е била изтекла 10 годишната давност на вземанията за периода от 01.01.2011г. до 31.05.2011г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С Разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2010г. на ръководител "Пенсионно осигуряване" в ТП на НОИ – К., на основание чл. 97 от КСО е възобновено изплащането на наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74 от КСО на жалбоподателя А. А. Г. с ЕГН [ЕГН], считано от дата 15.09.2010г. в размер на месечна сума за изплащане 102.06 лева. Разпореждането е постановено след подадено заявление от лицето, да се продължи изплащането на наследствената пенсия след навършване на 18-годишна възраст, въз основа на представено удостоверение, че същият е записан в 13 клас, задочна форма на обучение за учебната 2010/2011г. в ПГ по дървообработване и горско стопанство – [населено място].

С Разпореждане № [ЕГН]/01.08.2011г. на ръководител „Пенсионно осигуряване" в ТП на НОИ - К. на основание чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО и чл. 10 от НПОС, въз основа на ново удостоверение от учебното заведение, че ученикът се е записал за учебната година, но не се е явил на нито една изпитна сесия и е подал заявление че напуска доброволно училището, е прекратено от 15.09.2010г. получаването на наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване на А. А. Г., както и разпоредено възстановяване на надвзетата пенсия за времето 15.09.2010г. до 31.05.2010г.

С Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. на ръководител „Пенсионно осигуряване" в ТП на НОИ - К. на основание чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 1 от КСО и чл. 85 от НПОС и във връзка с Разпореждане № [ЕГН]/01.08.2011г. е разпоредено жалбоподателят да възстанови сума в размер на 965.04 лева, от които 870.91 лева главница за периода 15.09.2010г. до 31.05.2011г. и 94.13 лева лихва, начислена към 05.08.2011г.

Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. с изх. № ПП-40-3059#1/30.09.2011г. до Г.. Изпратена е покана за доброволно изпълнение на Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. е влязло в сила на 18.09.2011г. С писмо изх. № ПД-08-194/26.09.2012г. до ТД на НАП - С., офис К. е направено искане за принудително изпълнение.

Въз основа на подадени с вх. № Р14-21-000-00-[ЕГН]/10.12.2021г. към ТП на НОИ - С. град данни за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане по заявление-декларация по чл. 50, ал. 6 от КСО с начална дата 02.12.2021 г. е възникнало изискуемо вземане от държавното обществено осигуряване в размер на 1384.61 лева.

С Разпореждане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - К. е прихваната цялата сума за погасяване на дълга

по Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г., който към 22.12.2021г. е в размер на 870.91 лева главница, 94.13 лева лихва до датата на съставяне на разпореждането за установяване на дълга 05.08.2011г. и 1056.49 лева допълнително начислена лихва до датата на разпореждането за прихващане.

С жалба до АО с вх. № 1012-09-37 от 07.02.2022г. жалбоподателят е поискал разпореждането да бъде отменено, като счита, че то се явява материално незаконосъобразно, поради липса на фактически основания за издаването му. Счита, че задължението за възстановяване е било погасено по давност преди да възникне и да стане изискуемо вземането му за обезщетение и не следва да възстановява сумата, тъй като същата е погасена по давност.

С оспореното Решение № 1040-09-6 от 07.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ - [населено място], административният орган е потвърдил частично обжалваното разпореждане. Административният орган е приел жалбата за редовна, допустима, но разгледана по същество частично основателна в частта за погасяване по давност на задължението в частта главница 360.61 лв., 53.25 лв. лихва и 437.45 лв. лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането за прихващане – сумите за периода 15.09.2010г.- 31.12.2010г. В останалата част възражението е отхвърлено като неоснователно за сумите главница 510.30 лв., 40.88 лв. лихва и 619.01 лв. лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането за прихващане – суми, отнасящи се за периода 01.01.2011г. – 31.05.2011г.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Разгледана по същество е основателна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-09-6 от 07.03.2022 г. от Директора на ТП на НОИ – [населено място], с което е отхвърлена жалба против Разпореждане № РП-4-09-01052133 от 22.12.2021г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ- К. - чл. 117, ал. 1 от КСО. Решението е издадено от компетентен орган, спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно съответствието на оспореното решение с материалния закон съдът намира следното:

Съгласно чл. 82, ал. 1 от КСО децата имат право на наследствена пенсия до навършване на 18-годишна възраст, а след навършването, ако учат - за срока на обучението, но не по-късно от навършването на 26-годишна възраст, както и над тази възраст, ако учат и ако са се инвалидизирали до 18-, съответно до 26-годишна възраст. Децата, които се считат за учащи, се определят с наредбата по чл. 10б. Децата, които полагат стаж след дипломиране, не се смятат за учащи.

Между страните не е спорно, че е налице право на наследствена пенсия за жалбоподателят.

Съдът намира, че административният орган е извършил правилно тълкуване на относимите правни норми. Прихващането на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е способ за принудително изпълнение, който се явява специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по ДОПК. Посочените

основания за извършване на прихващането са установяват и от представените в административната преписка и относими документи.

Спорен по делото въпрос е връчени ли са Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. на ръководител „Пенсионно осигуряване" в ТП на НОИ - К. на основание чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 1 от КСО и чл. 85 от НПОС и във връзка с Разпореждане № [ЕГН]/01.08.2011г. е разпоредено жалбоподателят да възстанови сума в размер на 965.04 лева от които 870.91 лева главница за периода 15.09.2010 г. до 31.05.2011 г. и 94.13 лева лихва, начислена към 05.08.2011г. и Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г., с което е изпратена покана за доброволно изпълнение.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 8 от НПОС (към датата на извършваните уведомления) гласи, че разпореждането се връчва пряко на лицето или чрез пощенската мрежа на лицензиран пощенски оператор срещу подпис и съответно датиране. В конкретния случай, административният орган е избрал да извърши връчването на лицето чрез пощенската мрежа на лицензиран пощенски оператор.

Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за пощенските услуги /ЗПУ/, условията за доставяне на пощенски пратки се определят с общи правила, изготвени от Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/. Към момента на получаване на пощенската пратка действат Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки, пощенските колети и пощенските парични преводи, приети с решение на КРС № 581 от 27.05.2010 година на КРС /обн., ДВ, бр. 45 от 15.06.2010 г., в сила от 15.06.2010 г./, които предвиждат, че препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя /§ 1, т. 15 ДРЗПУ/ срещу подпис /чл. 5, ал. 1/ или на пълнолетен член от домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката /чл. 5, ал. 2/. Макар Общите условия да не поставят други изисквания, като например тези на чл. 44, ал. 1 от ГПК за отбелязване качеството на получателя, в случая са посочени както трите имена на лицето, получило пратката, така и качеството му, установяващо роднинска връзка с адресата. В случая административният акт е съобщен в съответствие с изискванията на чл. 36, ал. 2 ЗПУ, във връзка с чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Общите правила - на пълнолетен член от домакинството на получателя. В този смисъл е и чл. 35, ал. 2, т. 1 от Общите условия на "М и БМ Експрес" ООД - пратки, които се доставят на адреса на получателя, се доставят лично на получателя или на негов пълномощник, а когато върху пратката няма изрично указание "Лично на получателя", може и на пълнолетен член от домакинството му - като в протокола се вписват трите имена и родствената връзка с получателя. От представените в административната преписка копия от известия за доставяне се установява, че лицето М. Я., живееща на адрес [населено място], [улица] приело пощенска пратка № ПП-40-3058/30.08.2011г. от доставчик на услугата „М и БМ експрес“ ООД на 03.09.2011г. Удостоверяването в пощенската разписка представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, обвързващ съда с материалната си доказателствена сила, която в случая не е оборена. Настоящият съдебен състав намира възражението на жалбоподателя относно погасяване на задължението по давност към датата на извършване на прихващането за основателно.

Разпоредбата на чл. 115, ал.1 от КСО, предвижда че вземанията на НОИ за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на

петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, а с изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Погасителната давност по съдържание представлява нормативно определен срок, с изтичането на който законът свързва определени правни последици. Изтичането на предвиден в закона давностен срок има за основна правна последица преграждането на възможността за събиране на вземането. С изтичането на давностния срок не се погасява самото публично вземане, а само възможността то да бъде събрано чрез способите на принудителното изпълнение.

Давностните срокове спират и се прекъсват при настъпването на точно определени юридически факти – по ал. 2 на чл.115 КСО, а след отпадането обаче на основанието за спиране, давностният срок продължава да тече, т.е. изтеклият до спирането срок следва да се вземе предвид и се сумира с изтеклият давностен срок след отпадането на основанието за спиране. Прекъсването на срока има за правна последица началото на нов давностен срок, т.е. изтеклият преди прекъсването не следва да се вземе предвид при преценката на възражението за изтекла погасителна давност – ал. 3 от същата разпоредба.

Давността е понятие на материалното право, респективно правната норма, в която се урежда този срок е материалноправна и следва да се приложи тази правна уредба, която е действала към момента на възникване на съответното публично задължение. Този извод не се променя от обстоятелството, че уредбата на давността за публичните вземания се съдържа в процесуални закони – КСО, ДОПК, Д. /отм./.

Разпоредбата на чл. 115, ал. 3 от КСО определя, че давността се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането и с предприемане на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността тече нова давност съгласно чл. 115, ал. 4 от КСО.

По отношение на вземането за 2010г.-2011г. петгодишната давност следва да се брои от 01.01.2012г.

С изпращането на поканата за доброволно изпълнение на Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. с изх. № ПП-40-3059#1/30.09.2011г. до Г. и влизането в сила на 18.09.2011г. на Разпореждане № [ЕГН]/05.08.2011г. давността е прекъсната и на основание чл.115, ал. 4 от КСО започва да тече нова петгодишна давност. Тоест петгодишният срок за цялото задължение е изтекъл през 2016г.

Вземането за периода от 15.09.2010г. до 31.05.2011г. е погасено на 01.01.2022г., поради изтичане на 10-годишната абсолютна давност, приложима служебно.

С оглед цитираните разпоредби, уреждащи погасителната давност, доколкото Разпореждане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - К. не е влязло в законна сила и при липсата на данни за извършени действия по принудително изпълнение, нито пък други действия, водещи до спиране на давността, съдът приема, че по отношение на вземанията на НОИ за периода от 01.01.2010г. до 31.05.2011г. е настъпила погасителна давност съобразно разпоредбата на чл. 115 от КСО.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна, а издаденото Решение № 1040-09-6 от 07.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ - [населено място] в частта, в която е отхвърлено възражението на А. А. Г. против разпореждане за

прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – К., за незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноси, но поради факта че такива не са претендирани, не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-09-6 от 07.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ - [населено място] в частта, в която е отхвърлено възражението на А. А. Г. против разпореждане за прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – К., като неоснователно и е потвърдено разпореждане за прихващане № РП-4-09-01052133/22.12.2021г. в частта на дължима главница в размер на 510.30 лв., 40.88 лв. лихва и 619.04 лв. лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането за прихващане. Сумите се отнасят за периода 01.01.2011г. до 31.05.2011г.

ВРЪЩА делото като преписка на ТП на НОИ – [населено място] за ново произнасяне при съобразяване на дадените в решението задължителни указания по прилагането на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: